

BOOK REVIEWS / BOEKBESPREKINGS

The Nature of War, by John Keegan and Joseph Darracott (Jonathan-James Books, 1981. 276pp. R32,00)

Ever since the advent of recorded history man has engaged in warfare — so much so that it sometimes seems that prevailing conditions of mankind, were merely interrupted from time to time by brief episodes of peace. This book records this phenomenon cyclically — from peace to outbreak, through campaigns, battles, sieges, invasions, retreats, surrenders, aftermath and return to peace.

The Nature of War analyses the course of war at every point of time: recruitment of armies, the role of the heroes and leaders up to the treatment of prisoners and wounded. Even terrorist warfare in comparison with conventional (traditional?) warfare finds a place:

'The empire-building was, to its victims a straightforward act of conquest, was a point of view with which few European politicians and soldiers had sympathized during the great age of expansion. All the more galling was it therefore when, in what has come to be called the age of decolonization, subject peoples all over the globe began to adopt the methods of revolution, as well as the weapons of modern technology, to wage wars of national liberation against their European overlords. None was begun with a formal declaration or carried on in a style which permitted its familiar pattern of mobilization, concentration and deployment to take its customary effect.'

Keegan describes the evolution of heroism and military leadership by means of historical examples. Inter alia he states:

'Heroism, whether masculine or feminine, is alternately, however of limited usefulness on the battlefield, and even its most powerful verbal celebration of limited effect. For in the midst of fear, which is the fighting man's psychological element it is example which counts.'

Medical aid, the establishment of the Red Cross, War Memorials, War Graves, treatment of prisoners, the Geneva Convention and the concept of non-combatant status, linked to the

300 000 Germans and 500 000 Japanese killed by allied bombs, are covered in Chapter VII under the heading *Armageddon*.

In the final Chapter of this book Keegan states that the most dangerous of all moments in warfare is that of surrender, when a combatant literally gives himself in the hands of the enemy. He concludes with the wellknown Nuremberg War Trials of 1946.

Through generations artists as well as historians have recorded the dramatic process of war and peace. Joseph Darracott has brought together a selection of nearly 250 illustrations — half of these reproduced in colour — in which war artists and others have captured the splendour and pathos of war from ancient times up to the present. Together with Keegan's text they make an eloquent and powerful statement about the very experience of war and its pivotal place in history.

The Nature of War is a collaboration of two of the world's experts on their subject. John Keegan graduated from Balliol College, Oxford. From 1958 to 1960 he was a political analyst for the United State's Embassy in London, and since 1960 has been Senior Lecturer in War Studies at the Royal Military Academy at Sandhurst. Joseph Darracott was born in 1934 in Aldershot. He served in the Navy, read history at Lincoln College, Oxford and studied art history at the Institut d'Art et Archéologie in Paris. He was appointed Keeper of the Department of Art at the Imperial War Museum, London in 1969.

The Nature of War, created and produced by Jonathan-James Books, is obtainable from the Southern African Branch of the Oxford University Press.

Brig W. Otto

Numbers, Predictions and War by Col T. N. Dupuy, US Army Ret. Macdonald and Jones; London (1979)

Die subtitel van hierdie boek: 'Using history to evaluate combat forces and predict the outcome of battles', is 'n goeie beskrywing van die

ambisieuse oogmerk van die skrywer. In die boek word 'n studie beskryf wat by die Historical Evaluation and Research Organization (afgekort: HERO) onderneem is om 'n wiskundige model daar te stel waarmee die uitkoms van enige veldslag voorspel kan word. As basis tot die studie word twee fundamentele aannames gemaak:

- a. Geldige veralgemeende afleidings uit inligting oor veldslae van die verlede bly van krag.
- b. Die uitslag van enige veldslag kan met sekerheid voorspel word as al die toepaslike data bekend is.

Gebaseer op hierdie twee standpunte word bekende veldslae uit die verlede, hoofsaaklik WO II, ontleed om 'n formule daar te stel waarvolgens die uitslag akkuraat voorspel kan word, gegee betroubare insette. In die boek word die leser stap vir stap deur die ontwikkelingsprosesse gevolg deur die navorsers geneem. Nie alleen is hierdie chronologie 'n gemaklike vorm van aanbidding nie, maar dit verhoog beslis die leesbaarheid van 'n boek wat enige persoon met 'n belangstelling in militêre konflik en 'n syferkundige inslag sal boei.

Die natuurlike vertrekpunt vir so 'n formule of model is die kwantifisering van wapens en hulle effek. Dit word gedoen in hoofstuk 2 waar twaalf eienskappe, waar toepaslik, gekombineer word om vir elke wapen van 'n swaard tot 'n kernplofkop 'n sogenaamde teoretiese dodelikheidsindeks te bereken. 'n Verspreidingsfaktor word dan bygebring om 'n operasionele dodelikheidsindeks te bepaal. Hoofstuk 3 bespreek verskillende eksterne faktore soos weersomstandighede, terrein, of troepe in verdedigingstellings is al dan nie, moreel ens wat die 'paradegrondwaardes' van wapeneienskappe beïnvloed. Al hierdie faktore word in hoofstuk 4 saamgevoeg om die gevegspotensiaal van twee opponerende magte te bepaal. Die mag met die grootste gevegspotensiaal behoort te wen. Maar wat word bedoel met wen? Dit word vir elke kant weergegee deur die som van drie indekse wat die mate van sukses met missie (subjektief bepaal), grondgebied behou of verower en relatiewe verliese berokken weerspieël. Die mag met die hoogste oorwinningsindeks wen.

Die volgende hoofstuk verhaal hoe sestig veldslae in Italië gedurende WO II gebruik is om die parameters van die model te bepaal en hoe

hierdie parameters met 'n groot mate van sukses gebruik is om 'n verdere 21 veldslae uit dieselfde oorlog te voorspel. Die model word in hoofstuk 6 verder verfyn deur lugsteun te kwantifiseer. Veral die poging om die effek van lugaanvalle op logistiese voorsiening te kwantifiseer verteenwoordig 'n vars siening op 'n ou probleem.

In hoofstuk 7 word nou redes vir die gevalle waar die model se voorspelling ver uit was, gesoek. Twee redes is gevind nl die effek van verrassing en die verskil in gevegsdoeltreffendheid tussen verskillende weermagte se troepe. So gee 'n berekening dat 'n Duitse soldaat in WO II 20% meer effektief as 'n Westerse geallieerde soldaat en 168% meer effektief as 'n Russiese soldaat was beter resultate. Daar word aangetoon dat verliese berokken so geïnterpreteer kan word dat hulle geloofwaardigheid aan hierdie syfers verleen.

Die eerste sewe hoofstukke voltooi die ontwikkeling van die QJM (Quantified Judgment Model) soos die model gedoop is. Die volgende hoofstuk word gebruik om aan te toon hoe die model gebruik is om toekomstige hipotetiese gevegte se uitkoms te voorspel. Insiggewende resultate oor die belangrikheid van eksterne faktore op die doeltreffendheid van wapentuig is uitgewys. Die model is ook gebruik om die Yom Kippur-oorlog te ontleed maar verdere aanpassings was nodig gewees om anomalieë te verklaar.

Hoofstuk 10 word gebruik om kritiek op die model te beantwoord, hoofstuk 11 beskryf in meer detail die ontleding van sommige gevegte uit die verlede terwyl die laaste hoofstuk vertel hoe die model as krygspel gebruik kan word vir ontspanningsdoeleindes sowel om 'wat . . . as . . .' tipe vrae te beantwoord ('wat' sal die uitkoms wees 'as' eie magte/vyandelike magte/weersomstandighede ens sus en so verander). Aanhangsel A som die model vir gebruik op en Aanhangsel B bevat die databasis deur die modelbouers gebruik.

'n Leser kan nie anders as om die deeglikheid en deursettingsvermoë wat in die bou van die model gegaan het te bewonder nie. Persoonlik het hierdie leser egter bedenkinge oor die geldigheid van die model vir toekomstige gebruik.

- a. Formules is heeltemal empiries gevind en daar word geen argumente aangevoer waarom hulle die *vorm* moet hê wat dikwels na vele pogings gekies is nie, behalwe dat dit die beskikbare data goed weergegee het

— 'n baie gevaarlike gebruik by modelbou.

- b. Om uitkomst van veldslae te evalueer word drie verskillende soorte items wat nie eens in dieselfde eenhede gemeet is nie bymekaar getel. Wat kry jy as jy skape en blikke en koolkoppe bymekaar tel?
- c. Die pogings om anomalieë te verklaar lyk soms baie na voetwerk alhoewel daar moeite gedoen is om die verklarings uit ander oorwegings te regverdig. 'n Meer eksterne voorbeeld hiervan is die letterlike gebruik van Wellington se opmerking dat Napoleon 40 000 troepe werd is!

Dat in die studie veel gedoen is om data te

konsolideer is waar. Die verskillende formules gee 'n aanduiding van die relatiewe invloed van verskeie faktore soos dit bepaal is vir die veldslae wat ontleed is. Hierdie alleen is 'n goeie rede om hierdie boek deur 'n bekende historikus te lees.

Ten slotte moet opgemerk word dat selfs al is die QJM geldig dit nog uitgewerk is vir veldslae op 'n skaal waarin die SAW hopelik nie op eie bodem in betrokke sal raak nie en afskaling kan nie so maklik gedoen word nie. Lees dus die boek met 'n oop gemoed maar moet nie die QJM sonder meer wil gebruik nie.

Dr J. W. Grobbelaar
BSG, Krygkor